

PineBook

天才校医

13

โรงพยาบาลหมอ ขแห่งห้อง พิเศษ

召北 จ้าวเป้ย เซียน • Kon วาด

บทที่ 743 ของขวัญอันล้ำค่า

ผ่านไปไม่นาน หลีรว์เจียได้รับสายหนึ่งจากทางบ้าน ซึ่งบอกให้เธอพาพวกเขากลับไปภายในสามวัน

พวกเขาไม่มีทางตอบตกลงอย่างง่ายดายเช่นนี้แน่นอน

เกรงว่าคงอยากให้พาเขาไปด้วย จะได้ถือโอกาสพูดเสียดสีและเย้ยหยันเขา และทำให้เขายอมแพ้ต่ออุปสรรคและความยากลำบาก

หลีรว์เจียพาทั้งสามออกไปพร้อมกัน เธอบอกว่าจะแปลงโฉมให้ฉินลู่อักหลายน้อย

นอกจากเสื้อผ้าและของฝาก เธอยังพาทุกคนไปเดินซื้อวัตถุโบราณด้วย

ฉินลู่เพียงแค่วางเล่นละครด้วยเท่านั้น จึงไม่ค่อยสนใจเรื่องเหล่านี้เท่าไรนัก

ณ ร้านขายวัตถุโบราณที่ใหญ่โตที่สุดในเมืองนี้ ถ้าแก่เห็นฉินลู่ก็ตาลุกวาวทันที จึงแนะนำหยกชิ้นหนึ่งและ พัดอันหนึ่งให้กับหลี่ว์เจีย

หลี่ว์เจียพอมีความรู้เกี่ยวกับวัตถุโบราณอยู่บ้าง เธอมีความรู้สึกว่าของสองสิ่งนี้คงจะราคาแพงไม่เบา แต่สุดท้าย ถ้าแก่เพียงคิดเงินพวกเธอสองแสนเท่านั้น

หากซื้อของที่มีราคาสูงเกินไปก็กลัวว่าคนพวกนั้นจะไม่เชื่อว่าฉินลู่เป็นคนซื้อ

ในคำคินนี้อาปี้ออกไปหลังจากได้รับสายสายหนึ่ง

ภายในห้องส่วนตัวของร้านอาหารแห่งหนึ่ง เธอมาพบ หลี่จวินซาน

หลี่จวินซานเคยช่วยอาปีไว้ และเป็นพ่อบุญธรรมของอาปี เพียงแต่อาปีไม่รู้เรื่องที่หลี่จวินซานมีความเกี่ยวข้องกับตระกูลหลี่

หลี่จวินซานมอบขวดเครื่องปรุงรสที่หน้าตาดูธรรมดาเหมือนปกติทั่วไปให้อาปี

“พ่อบุญธรรม นี่มันอะไรหรอคะ” อาปีพูดอย่างสงสัย

“ผสมสิ่งนี้เข้าไปในอาหาร จะเป็นการซุสให้เลิศล้ำได้”
หลี่จวินซานพูดอธิบาย

นี่ไม่ใช่เครื่องปรุงรสธรรมดา แต่มีส่วนผสมของพิษ
อ่อนๆ รวมอยู่ด้วย คนทั่วไปไม่มีทางมองออกได้อย่างง่ายดาย
และบ้างก็ถึงขั้นคิดว่ามีคุณสมบัติช่วยฆ่า หากคนวางยาพิษ
ไม่ปรากฏตัวก็จะมีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่เมื่อใดที่ผู้วางยาพิษโผล่
มา แล้วลงมือกับคนที่ถูกยาพิษนั้นก็จะเป็นฝ่ายที่ถือไพ่
เหนือกว่าโดยปริยาย

“ขอบคุณพ่อบุญธรรม” อาปีไม่ได้คิดมาก

“จริงสิ เธออย่าลืมทำอาหารหลายๆ เมนูให้สามีของ
คุณหนูทานล่ะ” หลี่จวินซานเน้นย้ำเป็นการพิเศษ เขาเอาพิษนี้
ให้อาปีเพื่อใช้มันจัดการจินลู่

“เอ เพราะอะไรเหรอคะ” อาปีมองหลี่จวินซานด้วยสีหน้า
นึกสงสัย

“ก็เพราะว่าเขาช่วยเหลือไว้ไง ฉันได้ยืมคนพูดกันนะ
เธอต้องซาบซึ้งในน้ำใจของเขาให้มากๆ” หลี่จวินซานหัวเราะ
พลางพูด “ฉันจะยอมให้ลูกสาวบุญธรรมติดหนี้บุญคุณคนอื่นได้

ยังไ้ แม้ว่ของสิ่งนี้จะออกผลช้า แต่สักวันมันต้องเกิดผลอย่าง
แน่นอน ซึ่งมันจะเป็นประโยชน์ต่อร่างกายเขาอย่างมาก”

“คะ” อาปีพยักหน้า

หลี่จวินชานยังบอกชื่อเมนูอาหารที่ต้องหารให้อาปีทำอีก
ด้วย

อาปีล้วนจำทุกอย่างอย่างขึ้นใจ

เมื่อทานคู่กับอาหารเหล่านี้จะยิ่งชุกช่อนความเป็นพิษได้
ดีขึ้น

อย่าว่าแต่คู่ต่อสู้เลย หากไม่ใช่เพราะผู้วางยาพิษรู้เรื่องนี้
อยู่ก่อนแล้ว ไม่เช่นนั้นก็คงมองไม่ออกเช่นกัน

ก่อนที่จะพวกเขาจะกลับกัน อาปีก็อาสาเป็นคนเตรียม
ข้าวปลาให้กับพวกหลี่ร่วเจีย เดิมทีอาปีก็รับผิดชอบหน้าที่นี้อยู่
แล้ว ทุกคนจึงไม่ได้คิดมาก จินลู่เห็นว่าอาปีเตรียมกับข้าวไว้เยอะ
มาก แต่ก็คิดว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายซาบซึ้งในน้ำใจของตนเท่านั้น

นี่เป็นพิษที่ออกฤทธิ์ในระยะยาว และพรางตาผู้คนได้ดี
แม้แต่จินลู่เองก็ยังสังเกตไม่เห็น ทว่าสิ่งนี้กลับไม่ใช่เรื่องสำคัญ

เพราะด้วยพลังของจินลู่ในตอนนี เจ้าพิษนี้ไม่สามารถทำอะไร
เขาได้เลยแม้เพียงสักนิด! ฉะนั้นมันจะมีพิษหรือไม่จึงไม่ใช่เรื่อง
สำคัญ...

ชั่วพริบตาก็ได้เวลาแล้ว ทั้งสี่พากันเดินทางมายัง
ตระกูลหลี่

ที่นี่คือหยวนหลิง ซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งทิศใต้ของเมืองแห่งนี้
นับว่าเป็นเมืองระดับกลาง

หลี่ซือหมิ่นและภรรยาชื่อกู่อิซินล้วนอยู่ที่บ้าน

อารองหลี่เว่ยและภรรยาหลิวเมิ่งอวีก็อยู่ด้วย

หลี่หนานฟางมารอรับทั้งสองที่ด้านนอกด้วยตัวเอง

เมื่ออาปีกับอาลีมาถึงที่บ้านก็กลับไปทำหน้าที่สาวใช้
เช่นเดิม พวกเธอไม่ได้เข้ามาที่ห้องโถงพร้อมกับจินลู่และ
หลี่ร่วเจีย

หลิวเมิ่งอวีมองจินลู่ตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วเอ่ยปากพูด
ก่อนเป็นคนแรกว่า “นายก็คือคนที่แต่งงานกับเจียเจียงั่นหรือ

พวกเธอสนุกกันพอหรือยัง” เธอไม่ปกปิดความตลกุกเหี้ยมตลกขบขันที่มีต่อฉันลึกลับ

เนื่องจากสาเหตุของลูกชาย เธอเองจึงคาดหวังในตัวหลี่วี่เสียยิ่งกว่า

ไม่เพียงแต่เธอคนเดียว คนตระกูลหลี่แทบทุกคนล้วนมองว่าพวกเขาเพียงแต่กำลังล้อเล่นกันอยู่เท่านั้น ต่อให้หลี่วี่เจ็ยจริงจังกับเรื่องนี้ พวกเขาก็จะขัดขวางอยู่วันยังค่ำ

“อาสะไกรรอง ฉันจริงจังนะคะ ฉันไม่อยากแต่งงานกับคนอื่น” หลี่วี่เจ็ยพูดอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรมเล็กน้อยตามคาด เมื่อกลับมาถึงที่บ้าน ก็ต้องเผชิญหน้ากับคำตำหนิตีเยนจากทุกคน แต่เธอไม่มีทางเปลี่ยนใจ ต่อให้เธอไม่ชอบฉันลึต่อให้มันเป็นการแต่งงานจอมปลอม แต่อย่างน้อยเธอก็ได้เป็นคนกำหนดชีวิตของตัวเอง

“นายทำอาชีพอะไร” กุ้อีชินเอ่ยถาม เธอไม่ไว้หน้าฉันลึลึกลับ ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงหรือว่าสายตาล้วนกำลังบอกทุกคนว่าเธอดูแคลนฉันลึเพียงใด เธอไม่รู้สึกรู้ว่าการทำแบบนี้มีตรงไหนที่ดูไม่เหมาะสม เพราะเธอทำเพื่อลูกสาวของเธอ

ถ้าไม่ใช่เพราะสามีกับน้องชายของเขาได้วางแผนไว้แล้ว
ไม่เช่นนั้นปานนี่เธอคงไปจับตัวลูกสาวกลับมาแล้วเป็นแน่

“หมอครับ” ฉินลู่พูดอย่างราบเรียบ เขาเพียงแค่เล่นละคร
กับหลี่ว์เจีย แต่ถ้านคนพวกนี้ทำอะไรเกินหน้าเกินตา เขาก็จะไม่
ทนเช่นกัน

“หมอ นายคิดว่านายคู่ควรกับลูกสาวของฉันเหรอ เงินที่
นายหาได้ในหนึ่งปียังไม่พอสำหรับให้ลูกสาวฉันซื้อเสื้อผ้าเลย
สภาพแบบนี้ยังคิดว่าพวกนายจะไปกันรอดเหรอ” หลี่ซือหมิ่นพูด
เหน็บแนม

“คุณพ่อ เขาเตรียมของฝากมาให้ด้วยค่ะ” หลี่ว์เจียไม่
อยากให้ทุกคนทะเลาะกันอย่างไม่มีความจำเป็น จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง
ทันที

“ของฝากอะไร คงไม่ใช่ว่าตั้งใจเลือกของถูกๆ มาเพราะ
ไม่มีเงินหรอกนะ” หลิวเมิ่งอวีหัวเราะเสียงดังกว่าเดิม

“นี่อะไร หยกชั้นหนึ่งกับพัดหนึ่งอัน ไม่คิดว่ามันเซย
เกินไปหน่อยเหรอ” หลิวเมิ่งอวีพูดเหน็บแนมต่อไม่เลิก แต่จู่ๆ

สายตาของเธอก็เปลี่ยนไป รวากับมองบางอย่างออกแล้ว แต่ก็ยังไม่แน่ใจนัก

“นี่คือหยกหยวนหลังกับพัดพับราชวงศ์ถึงงั้นเหรอ”
หลี่เวยศึกษาวัตถุโบราณมาอย่างยาวนาน จึงมองออกใน
แว็บแรกให้เห็น

“อะไรนะ” กุ้อีชินถาม “เป็นของล้ำค่าจริงเหรอ”

“หรือว่าคนผู้นี้จะเป็นคุณชาย หยกหยวนหลังเป็นสมบัติ
ของตระกูลผู้ฝึกวรยุทธ์ เมื่อพกมันติดตัวก็แทบจะสามารถ
ตายแล้วฟื้นคืนชีพได้เลย ต่อให้ใช้กับคนที่ไม่ได้มีอาการป่วย
ก็จะคล้ายกับการทานยาลูกกลอนพิเศษลงไป ตามราคาที่รู้มา
อย่างน้อยๆ ก็ร้อยลั่นเซียวล่ะ” หลี่เวยมองอย่างละเอียดแล้วก็
หมดข้อสงสัย จึงพูดถึงพัดพับราชวงศ์ถึงต่อ “พัดพับราชวงศ์ถึง
นี้เป็นของสะสมของถึงปัวตั้งแต่เมื่อหลายสิบปีก่อน เขาเป็น
เศรษฐีหนึ่งในสิบอันดับต้นๆ ที่มั่งคั่งที่สุด นี่ยังไม่ใช่ เหตุผล
หลักที่ทำให้พัดนี้มีราคาแพงลิบลั้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือมันเป็นพัด
ที่ถึงปายहु่นักจิตรกรชื่อดังเคยใช้มาก่อน ว่ากันว่าบนพัดนี้มี
ภาพวาดฝีมือถึงปายहु่น ซึ่งอย่างน้อยก็ราคาสิบลั่นได้”

เขาพยายามมองดูภาพวาดสาวงามจากหมู่บ้านบนภูเขา
อย่างละเอียด ก็มั่นใจทันทีว่าเป็นลวดลายการวาดภาพ
ของถังป้ายู่

เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกคนในตระกูลหลี่จึงกระอักกระอ่วน
เล็กน้อย เมื่อครู่ยังรังเกียจที่คนผู้นี้ไม่มีเงินทอง แต่ความจริงอีก
ฝ่ายกลับมอบของขวัญราคาสูงลิบลீวเช่นนี้ให้กันอย่างไม
ตระหนี่ถี่เหนียว! นี่เป็นเพียงของฝากเท่านั้น เช่นนั้นตระกูลของ
ชายหนุ่มคงมีเงินมากมายเป็นหลายพันล้านเป็นแน่ ไม่เช่นนั้น
เขาจะใช้จ่ายเงินเช่นนี้ได้หรือ

“นายซื้อของแพงขนาดนี้มา แล้วทำไมไม่บอกฉันก่อนสัก
หน่อยล่ะ” หลี่รุ่ยเจียถึงบางอ้อขึ้นมาทันที มีหน้าท่าทางของ เจ้าแ
คนนั้นถึงดูแปลกๆ ที่แท้ฉันลู่ก็แอบจ่ายเงินให้แล้วนี่เอง หลี่รุ่ยเจีย
รู้สึกกดดันยิ่งกว่าเดิม เธอเพียงแค่แต่งงานหลอกๆ กับฉันลู่ แต่คน
ผู้นี้กลับซื้อของขวัญที่แพงหูฉี่แบบนี้เพื่อเธอ แล้วเธอยังมีหน้าไป
พูดอีกว่าจะให้เงินเราสองล้านตามที่ระบุไว้ในสัญญา

“ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหนเลย หน้าใจเล็กน้อย
เท่านั้น” ฉันลู่ยังคงสงสัยอยู่

“ลูกสาว ถือว่าลูกเลือกคนไม่ผิด” กุ๊อชินมองไปยังจินลู่
ในสายตาของเธอไม่มีความรังเกียจให้เห็นอีกแล้ว

“ตระกูลนายคือ...” หลี่ซือหมิ่นไม่ได้เปลี่ยนง่ายเหมือน
ภรรยา เขาอยากทำเรื่องราวให้ชัดเจน เพียงแค่มีเงิน อย่างเดียว
ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาได้ ไม่นานว่าคนผู้นี้
อาจจะเป็นพวกนักต้มตุ๋น

“ไม่สิ ไม่ถูก” จู่ๆ หลี่เว่ยก็พูดขึ้นมา

บทที่ 744 ทำทางที่เปลี่ยนไป

“ไม่ถูกนะ พวกนี้ไม่ใช่ของจริงใช่ไหม ต้องเป็นของเก๋
แน่น่อน” หลิวเมิ่งอวี่พูดพลางส่ายะยี้มัย “ว่าแล้วเซียว
ทำทางดูธรรมดาและยากจน นายจะไปมีเงินซื้อของพวกนี้ได้
ยังงัย”

ถ้าเป็นคุณชายจากตระกูลใหญ่จริง ลูกสาวก็คงไม่
แสดงออกเหมือนว่าไม่มั่นใจอย่างมากเช่นนี้ และคงบอก
พวกเขา แต่แรกแล้วว่าอีกฝ่ายมาจากตระกูลใด

“อะไรนะ ของเก๋งั้นหรอ” หลีซือหมิ่นกำหมัดแน่น
แล้วพูดกับหลีร่วเจีย “นี่ลูกชอบคนแบบนี้เองหรอ”

การที่ลูกสาวคบกับคนแบบนี้ถือเป็นเรื่องน่าอับอายของ
ตระกูลหลี ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไรก็จะมีคนรู้มากขึ้น
เมื่อถึงตอนนั้นเขาคงสับสนใครไม่ติด

ก๊อชินเข้าไปดึงตัวหลีร่วเจียออกมาทันที เพื่อให้
หลีร่วเจียอยู่ห่างจากฉินลู่ “พ่อหนุ่ม ความจริงแล้วพวกเราไม่ได้

ให้ความสำคัญกับเรื่องเงินตราหรือว่าพื้นเพเท่าไรนักหรอก
แต่ว่านายไม่ใช่คนดี! นายไปได้แล้ว! ต่อไปนายไม่มีสิทธิ์มาที่
ตระกูลหลี่อีก”

หากไม่ใช่เพราะเรื่องราวดำเนินมาในแนวทางนี้ กุ๊อชินคง
ไม่สามารถวางท่าแล้วพุดจาทำนองนี้ออกมาได้อย่างแน่นอน

“ขอโทษนะ!” หลี่ร่วเจียมองฉินลู่อย่างตำหนิตัวเอง

“ได้ยินแล้วละสิ ลูกสาวฉันพูดว่าขอโทษ ซึ่งหมายความว่า
ว่าให้นายไปซะ” หลี่ซือหมิ่นโบกสะบัดมือใหญ่ของเขา พลันชี้ไป
ยังหน้าประตู หลี่ซือหมิ่นพอใจกับการที่ลูกสาวมีที่ท่าที่
เปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้

ในเวลานี้เอง จู่ๆ หลี่เวยกก็เอ่ยปากพุดขึ้นมา “ไม่ใช่ของ
เก๋หรอก มันเป็นของแท้! ของแท้แน่นอน”

พวกหลี่ซือหมิ่นแทบอยากจะลงมือต่อຍคนขึ้นมาทีเดียว
เดิมทีทุกคนวางแผนไว้ว่าจะช่วยกันดุด่าฉินลู่ แต่ตอนนี้หลี่เวย
กำลังล้อพวกเขาเล่นอยู่ใช่ไหม

“นี่คุณรู้จักกับคนผู้นี้หรือ” หลิวเมิ่งอวี่พูดอย่างโกรธเกรี้ยว ถ้าไม่ใช่เพราะรู้จักกัน สามีก็คงไม่ล้อเล่นกับพวกเขา ด้วยการช่วยเหลือชายหนุ่มผู้นี้

“นายได้มันมาจากร้านของจางป่างไซ่ไหม” หลีเว่ยมองฉินลู่ด้วยสายตาที่ยังคงแฝงด้วยความสงสัย

“ซื้อจากร้านอู่เฟิงเก่อ” ฉินลู่รู้จักแต่ชื่อร้าน ตอนนั้นเขาไม่ได้เดินดูของในร้านอย่างจริงจังด้วยซ้ำ เพราะเขาไม่ใช่เขยตระกูลนี้อย่างแท้จริง จึงไม่สนใจที่จะเลือกของอย่างตั้งใจ

“โกหก” หลีเว่ยพูดด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง “จางป่างทะนุถนอมของสองสิ่งนี้อย่างมาก เขาไม่มีทางเอามาวางขายแน่นอน”

“คุณหมายความว่าเขาเป็นขโมยงั้นหรือ นี่เขาขโมยมันมาหรอกหรือ!” หลิวเมิ่งอวี่แสดงท่าทางได้ใจขึ้นมาอีกครั้ง เพราะเธอได้พูดจาเหยียดหยามฉินลู่ไปตั้งมากมาย จึงไม่ยากให้มีเรื่องหักมุมเกิดขึ้น

“ถ้านายรู้จักคนผู้นั้น จั๊นลองโทรถามเขาดูสิ แค่นี้ก็จะรู้แล้วนี่” ฉินลู่กลอกตาใส่หลีเว่ย

“ได้” หลีเว่ยรีบโทรหาจางป่างทันที

เขากับจางป่างไม่ถือว่าเป็นเพื่อนกัน เพียงแค่เคยกินข้าวด้วยกันมือเดียว ซ้ำยังเป็นมืออาหารที่เพื่อนอีกคนชวนให้ไปกินด้วยกันอีกด้วย ความจริงเขาเองก็แค่เคยได้ยินเกี่ยวกับสมบัติล้ำค่าสองชิ้นนี้มาบ้างเท่านั้น

“ฮัลโหล ไม่ทราบว่าคุณคือ...” จางป่างพูดอย่างราบเรียบ

“คุณจาง นี่ผมหลีเว่ยเอง” หลีเว่ยพูดพลางยิ้ม “ผมมีเรื่องจะถามคุณสักหน่อย”

แม้ว่าอู่เฟิงเก๋อเฟิงจะเปิดได้เพียงไม่กี่เดือน แต่ก็กลายเป็นร้านขายวัตถุโบราณที่ใหญ่ที่สุดในเมืองจิงเจิงได้ในระยะเวลาอันสั้นซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หลีเว่ยเคยได้ยินว่าเบื้องหลังของจางป่างมีตระกูลผู้ฝึกวิชาที่ยิ่งใหญ่คอยให้การสนับสนุนอยู่ เขาจึงเคารพและนอบน้อมต่อจางป่าง จนถึงขั้นเรียกว่าเกรงกลัวก็ยังได้

“หลีเว่ย? หลีเว่ยไหน ที่เป็นดาราเหรอ” จางป่างพูดอย่างงุนงง เขาลองคิดไปคิดมาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ก็ยังไม่ออก

“เปล่า” หลีเวยกระอักกระอ่วนเล็กน้อย นึกไว้แล้วว่า
อีกฝ่ายต้องจำเขาไม่ได้

“ครั้งก่อนเราเคยเจอกันที่บ้านของจางหยางหมิง” หลีเวย
พูดเตือนสติจางป่าง ตอนนั้นจางหยางหมิงได้เคยแนะนำทั้งคู่ให้
รู้จักกัน

“อ้อ มีอะไรอะไรเธอ” จางป่างพอจะนึกออกบ้างแล้ว
ทว่ายังคงเฉยเมยต่อหลีเวย เพราะเขาไม่ค่อยอยากจะเสวนากับ
คนที่ไม่รู้จักให้เปลืองน้ำลาย

“คือแบบนี้นะ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับหยกหยวนหลังกับ
พั๊ดพั๊ดราชวงศ์ถังนะ” หลีเวยเปิดลำโพงมือถืออยู่ เพราะ
ต้องการให้ทุกคนได้ยินพร้อมกัน เขาเกลียดชังหน้าฉินลู่มากกว่า
ทุกคนในบ้านนี้ ใครใช้ให้คนผู้น้อยากปฏิเสธเขาเองเล่า

“ฉันทายมันไปแล้ว...” จางป่างขมวดคิ้ว ก่อนหน้านี้มีคน
เคยมาถามถึงของสองสิ่งนี้มาก่อน เขาได้บอกไปแล้วว่าพวกมัน
ไม่ใช่ของที่เขาจะขาย ต่อมาเขาจำฉินลู่ได้ จึงขายออกไปใน
ราคาถูกเพื่อที่ในอนาคตฉินลู่ จะจำเขาได้บ้าง

“ไม่ใช่ว่าถูกขโมยไปหรอกหรือ” หลิวเมิ่งอวี่พูดอย่างอดไม่ได้

“ขโมย? ใครจะมาขโมยได้” จางป่างพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ อีเฟิงเก๋อของเขาภายนอกอาจดูเหมือนไม่มีการป้องกันอย่างแน่นหนา แต่ในความเป็นจริงพวกเขามียอดฝีมือแฝงอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นเขาขายของสองสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ในอนาคต แล้วจะเรียกว่าโดนขโมยได้อย่างไร

“คุณขายให้กับเด็กสาวที่ชื่อหลี่รุ่เจียไช่ไหม” แม้ว่าไม่ได้คุยกันซึ่งๆ หน้า แต่หลี่เว่ยเคารพจางป่างจากใจจริง จึงยิ้มออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

“ดังนั้นนายสงสัยว่าเธอเป็นคนขโมยของของฉันไปงั้นหรือ” จางป่างส่งเสียงฮึดฮัดออกมา “พวกนายเป็นศัตรูกันหรือถ้าใช่ งั้นนายก็เป็นศัตรูของฉันเหมือนกัน!”

จางป่างอยากรู้ว่าคนผู้นี้เป็นใคร ในอนาคตจะได้้นำเรื่องนี้ไปบอกฉันล่ะ!

หลี่เว่ยเซงักงัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับว่าจางป่างให้ความสำคัญต่อหลานสาวอย่างมาก

“เห็นไหมคะ หนูบอกแล้วว่าเราซื้อมาจริง ๆ มันเป็นของขวัญที่เราตั้งใจเอากลับมาฝากที่บ้าน แต่ทุกคนก็คิดมากกันไปเอง!” หลีรว์เจียโล่งใจ เมื่อมีคนมาช่วยเป็นพยาน คราวนี้คงไม่น่ามีผู้ใดพูดอะไรได้อีก

“คุณหนูหลีเหรอ” จางป้างร้องออกมาอย่างตะลึง

“คุณจาง ต้องขอโทษสำหรับเรื่องเมื่อครู่นี้ด้วย รบกวนคุณแล้ว” หลีเวยกะอักกระอ่วนเล็กน้อย

“หึ ๆ ที่แท้พวกนายก็เป็นคนบ้านเดียวกัน ฉันขอแก้ประโยคเมื่อครู่นี้หน่อย เราไม่ใช่ศัตรูกัน” จางป้างกระตือรือร้นขึ้นมาอย่างน่าแปลกใจ “คุณหลีเวย ผมจำได้ว่าคุณเองก็สนใจเกี่ยวกับวัตถุโบราณอย่างมาก ถ้ามีโอกาสเรามา แลกเปลี่ยนความรู้กันสักหน่อยเถอะ คุณมาเลือกดูของที่ร้านของผมได้ตามสะดวก และถ้าถูกใจชิ้นไหน ผมจะยกให้เลย”

ที่จางป้างกลายเป็นแบบนี้ก็เพราะฉินลู่ หลีเวยเป็นคนตระกูลเดียวกับหลีรว์เจีย ก็ถือว่าเป็นครอบครัวเดียวกับฉินลู่ด้วย

หลังจากวางสายไปแล้ว หลีเวยมีท่าทีเกรงใจต่อฉินลู่ขึ้นมาก “นั่งเถอะ”

“นั่น” หลีซือหมิ่นเองก็เผยยิ้มออกมาเช่นกัน “ฮ่าๆ คุณนาย ลี ถ้าบอกกันแต่แรกเราก็คงไม่เข้าใจนายผิดแล้ว”

“ไม่ได้ จะยอมรับเขาง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้!” หลิวเมิ่งอวี เตือนสติทุกคน “เมื่อครู่คนผู้นั้นล้วนพูดถึงเจียเจียคนเดียว หมายความว่าเจียเจียเป็นคนซื้อ เขยตระกูลนี้มาเยี่ยมครอบครัว ฝ่ายภรรยา แต่กลับปล่อยให้ภรรยาเป็นคนซื้อของขวัญ ทุกคนคิดว่าคนแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน”

“ทำไมทุกคนต้องพุ่งเป้ามาที่เราด้วย เขาไม่ดีตรงไหน” หลีร่วเจียโมโหอย่างมาก เธอไม่รู้แล้วว่าจะต้องพูดกับคนพวกนี้ อย่างไร “ไป เราสองคนกลับกันเถอะ”

เธอกลับมาด้วยความหวังที่ว่าอยากได้การยอมรับจาก คนในครอบครัว แต่ตอนนี้เธอค้นพบแล้ว ไม่ว่าจะทำเช่นไร คนพวกนี้ก็ไม่มีทางยอมให้เธอได้ทำตามใจอย่างแน่นอน หากพวกเขาเพียงแค่ว่าเธอคนเดียว เธอยังพอทนได้ แต่พวกเขา กลับดูถูกฉินลู่อ่างไม่ยอมเลิกรา เธอจึงรู้สึกโกรธและตำหนิ ตัวเอง

“คิดจะกลับนั้นหรือ มันไม่่ง่ายอย่างนั้นหรอก” หลีหนานฟางเดินเข้ามา “หึๆ ถ้านายเอาชนะฉันได้ ฉันก็จะยอมปล่อยนายไป”

“อย่างนายเหี้ยนะ” ฉินลู่เล็กคิ้วขมวดขึ้นสูง

“ถูกต้อง อย่างฉันเหี้ยแหละ!” หลีหนานฟางนึกว่าฉินลู่เป็นแค่คนธรรมดา ส่วนเขาเป็นผู้ฝึกวิชา เมื่อต้องจัดการคนแบบนี้ ก็เท่ากับบีมดตัวหนึ่ง หลีหนานฟางเป็นเพื่อนกันหลิวเสี่ยวปู้ หลิวเสี่ยวปู้วางแผนไว้หมดแล้ว หลังจากตระกูลหลี ได้ดูถูกเหยียดหยามฉินลู่จนหน้าใจแล้ว เขาก็จะสังหารฉินลู่ที่ด้านนอกเสีย

แต่หลีหนานฟางกลับอยากจะลงมือสังหารฉินลู่ด้วยมือของเขาเอง เช่นนี้จะถือเป็นการให้ความยุติธรรมต่อหลิวเสี่ยวปู้! หลิวเสี่ยวปู้จะได้จำความดีครั้งนี้ของตระกูลหลีไว้ ซึ่งมันจะส่งผลดีต่อการร่วมงานระหว่างสองตระกูลในภายภาคหน้า

บทที่ 745 อำนาจอันน่าหวาดผวา

“นายขวางฉันไม่ได้หรอก!” ฉินลู่มองหลี่หนานฟางด้วยสีหน้า
กึ่งยิ้มกึ่งหน้านิ่ง

“อย่า อย่าลงมือเลย” หลี่เว่ยตกใจจนหน้าซีดเป็นไก่ต้ม
เดิมที่เขาเองก็อยากเอาชนะฉินลู่ แต่ในด้านการใช้วิชากังฟู
ลูกชายไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของฉินลู่ได้แน่นอน

“คุณพ่อ เพียงแค่ฆ่าคนผู้นี้เสีย จึงจะสามารถแสดงความ
จริงใจของตระกูลหลี่ได้! อีกอย่างทุกคนอยากให้เจี๋ยเจี๋ย ติดตาม
คนแบบนี้จากใจจริงจริงๆ เหรอ” นึกไม่ถึงว่าหลี่หนานฟางจะพูด
กับหลี่เว่ยด้วยน้ำเสียงสั่งสอน

“ฉินกำลังจะบอกว่าแกสู้เขาไม่ได้!” หลี่เว่ยส่งชิกทาง
สายตาให้หลี่หนานฟาง

แม้ว่าอยากลงมือ แต่ก็ต้องวางแผนให้ดีกว่าก่อน อย่างน้อย
ควรรอให้เหล่ายอดฝีมือที่เลี้ยงไว้ในตระกูลมาถึงให้ครบทุกคน
ก่อน เขาไม่เชื่อว่าคนที่ชื่อเสี่ยวชู่ชู่จะเอาชนะยอดฝีมือทั้งหมดของ

ตระกูลหลี่ได้ ทว่าดูจากระยะห่างของลูกชายและฉินลู่ในตอนนี้อย่างไรฉินลู่ก็สามารถเอาชีวิตลูกชายได้ในชั่วพริบตา อยู่ที่ว่าอีกฝ่ายจะอยากลงมือหรือไม่ก็เท่านั้น เขาจึงไม่อยากให้ลูกชายไปสู้รบกับคนเช่นนี้

“คุณพ่อกำลังดูถูกผมอยู่นะครับ” ทว่าหลี่หนานฟางกลับไม่เชื่อคำพูดของหลี่เว่ยเลย

“เขามีพลังในขั้นสร้างฐานรากระดับกลาง เขาเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง แกมันไก่อ่อนตัวหนึ่งเมื่อเทียบกับเขา!” เพื่อให้ลูกชายใจเย็นลง หลี่เว่ยจึงเลือกที่จะกล่าวชมฉินลู่

“ฮึ่ๆ ถ้าเขาเก่งกาจปานนั้นจริง แล้วทำไมทุกคนถึงได้รังเกียจเขานักล่ะ!” หลี่หนานฟางได้ยื่นคำพูดชื่นชมนี้จากปากของหลี่เว่ย ก็ยิ่งเหมือนถูกกระตุ้นต่อมโกรธ คุณพ่อถึงขั้นดูถูกเขาเพื่อปกป้องคนนอก

จู่ๆ หลี่เว่ยก็ถูกคิดบางอย่างได้ สิ่งที่ถูกขยาดก็ฟังดูมีเหตุผล อย่างไรก็ตามผู้ชายของเจียเจียก็มีพลังในขั้น สร้างฐานรากปราณระยะกลาง แม้จะรู้สึกว่ามันยังไม่พอ และคิดว่าไม่คู่ควรกับตระกูลหลี่ แต่ผูกมิตรกับคนแบบนี้ไว้ก็จะถือเป็นการดี

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง และถึงขั้นมองข้ามท่วงทีของลูกชาย
ไปโดยปริยาย

“ตูป” จู่ๆ หลีหนานฟางก็ลงมือ เขามาโผล่ที่ตรงหน้าของ
ฉินลู่ในชั่วพริบตาแล้วปะทะฝ่ามือกับฉินลู่ ฉินลู่ยืนนิ่งไม่ขยับไป
ไหน แต่เขากลับลอยกระเด็นออกไปราวกับว่าที่เชือกขาด

“อ้าก” หลีหนานฟางร้องอย่างอนาถ

เมื่อร่วงลงสู่พื้น เขาก็กระอักเลือดสต่อออกมาทันที

หลีเวยกับหลิวเมิ่งอวี๋รีบวิ่งเข้าไปเพราะอยากจะช่วย
ประคองลูกชายขึ้น!

“เจ็บๆ อย่า...” หลีหนานฟางร้องเสียงดัง

หลีเวยมองหลีหนานฟางด้วยท่าทางแปลกๆ เขาจับที่เอวของ
ลูกชาย แต่ความเจ็บปวดของลูกชายไม่เหมือนการล้อเล่นแต่อย่างใด

“กระดูกของผมหักไปหมดแล้ว!” หลีหนานฟางพูดอย่าง
เจ็บปวดรวดร้าว

ทั้งที่เขากับฉินหลู่เพียงแค่แตะมือกันทีเดียว แต่วินาทีที่โดนโจมตีกลับรู้สึกว่าคุณพลังบางอย่างบดขยี้ไปทั่วทั้งร่างกาย เขาถึงขั้นไม่รู้แล้วว่าตัวเองยังมีชีวิตรอดอยู่ได้อย่างไร! ต่อให้ได้รับการรักษาในอนาคตแล้วสามารถใช้ชีวิตอยู่ต่อได้ แต่เกรงว่าก็คงไม่ต่างอะไรกับขั้นที่ เขาจึงเกลียดฉินหลู่!

“ถ้านอนติดเตียงอย่างสบายใจสักสามปี โดยไม่สนใจเรื่องกามารมณ์และใคร่ครวญความผิดที่ผ่านมาของตัวเอง บางทีนกเขาอาจจะกลับมาชนได้อีกครั้ง” ฉินหลู่พูดอย่างเฉยเมย

“คุณพ่อ ช่างคนผู้นี้ ช่างมันซะ ผมไม่ขอมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว พ่อต้องแก้แค้นแทนผมนะ” หลี่หนานฟางตะโกนพูดอย่างเสียงดัง “ถ้าจะให้ป็นขั้นที่ สู้ตายไปเสียยังดีกว่า”

“เจียเจีย เธอคงจะไม่โทษฉันใช่ไหม” ฉินหลู่มองไปยัง หลี่ร่วเจียแล้วพูดด้วยสีหน้ากึ่งล้อเล่นกึ่งจริงจัง

หลี่ร่วเจียพยักหน้า เธอไม่โทษฉินหลู่ ใครใช้ให้หลี่หนานฟางมาถึงก็คิดอยากลงมือสังหารฉินหลู่เองเล่า เธอแม้รู้สึกรู้ว่าถ้าไม่ใช่เพราะฉินหลู่เห็นแก่เธอ ป่านนี้เขาคงฆ่าหลี่หนานฟางไป

แล้ว เรียกได้ว่าหลี่หนานฟางรันทาที่ตายเอง ทว่าคนในตระกูล ล้วนอยู่ด้วยตรงนี้ เธอจึงไม่สามารถพูดคำนั้นออกมาได้

หลิวเมิ่งอวีกระโจนมาทางฉินลู่ แต่เมื่อเข้าใกล้ก็ถูกพลัง อันแปลกประหลาดขวางกั้นไว้

“พี่ใหญ่ พี่สะใภ้ ลูกเขยของพวกพี่ปฏิบัติตัวต่อพวกเรา แบบนี้ได้ยังไง พวกพี่คิดดูสิ หลายปีมานี้เราสองคนเชื่อฟัง และอยู่ในโอวาทของพวกพี่มาโดยตลอด ไม่เคยขัดคำสั่งแม้ เพียงสักนิด! แต่พวกพี่กลับทำกับพวกเราแบบนี้เนี่ยนะ!” หลิวเมิ่งอวีดวงตาแดงก่ำ ท่าทางของเธอราวกับพร้อมทำลาย ล้างทุกสิ่งได้ในพริบตา

สองพี่น้องตระกูลหลี่ถือว่ามีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวก็จริง แต่ใช้ว่าจะดีเหมือนอย่าง หลิวเมิ่งอวีพูดมา

แม้ว่าหลี่ซือหมินจะเป็นหัวหน้าตระกูล แต่ไม่มีลูกชาย ตำแหน่งผู้นำตระกูลจึงจะตกทอดไปเป็นของหลี่หนานฟาง ในสักวันหนึ่ง และหลี่เว่ยเองก็รับผิดชอบดูแลเรื่องราวมากมาย เป็นปกติอยู่แล้ว

“กลับมาเลยนะ” หลี่เว่ยตะคอกใส่หลิวเมิ่งอวี

“ให้ฉันกลับไปงั้นเหอ” หลิวเมิ่งอวี่หันหน้ามามองหลี่เว่ย อย่างเหลือเชื่อ “จะให้ยอมจบเรื่องความแค้นของคุณชายทั้งอย่างนี้นั้นเหอ”

“ลูกชายของฉันไม่รู้จักคิด สมควรโดนสั่งสอน ถ้าเป็นคนอื่นละก็ ป่านนี้เขาคงตายไปแล้ว!” หลี่เว่ยโบกมือเรียก หลิวเมิ่งอวี่ เพื่อให้หลิวเมิ่งอวี่มาดูแลลูกชาย “ฉันจะไปพยายามสักหน่อย เสียเวลาชู้ นายคงจะไม่ว่าอะไรนะ”

ก่อนที่จะเขาจะเดินออกไป เขามองไปยังฉินลู่ด้วยสายตาขออนุญาต

ฉินลู่พยักหน้า อย่างไรก็ตามที่นี้ก็เพื่อหลี่ร่วเจีย ต่อให้หลี่หนานฟางจะนิสัยแย่แค่ไหน แต่อีกฝ่ายก็ไม่สามารถทำร้ายเขาได้อยู่ดี เพื่อเป็นการเห็นแก่หลี่ร่วเจีย เขาจะให้โอกาสหลี่หนานฟางครั้งหนึ่ง

หลี่หนานฟางหายใจเร็วขึ้น สีหน้าแดงก่ำ แล้วหมดสติไปในทันที

การถูกฉันทัดใจจนพิการยังไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ท่าทีของคุณพ่อต่างหากที่ทำให้เขาสิ้นหวัง เช่นนี้ในชีวิตนี้ก็คง ไม่มีทางได้แก้แค้นเป็นแน่ เขาจึงทนรับแรงกระตุ้นแบบนี้ไม่ไหว

“ลูก ลูกแม่!” หลิวเมิ่งอวีโกธรจนเนื้อเต้น เธอไม่ได้มองฉันทัด ตอนนี้อยู่ค่อนข้างใจเย็นขึ้นบ้างแล้ว เพราะรู้ตัวว่าเธอจะฉันทัดไม่ได้ จึงได้แต่หวังว่าสามีจะสามารถรักษาลูกชายให้หายดีได้ ส่วนเรื่องการแก้แค้นค่อยว่ากันทีหลัง

“ฉันทัด เขายังมีโอกาสหายดีหรือเปล่า ฉันรู้ว่านายเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ ฉันคิดว่าถ้านายรักษาเขาให้หายได้ อากิจะไม่โทษนายอีก” หลิวเจียส่งซิกทางสายตาให้ฉันทัด เธออยากให้ฉันทัดพูดอะไรดีๆ สักหน่อย ขอเพียงอารองรู้ว่าฉันทัดสามารถรักษาหลินหานฟางได้ ก็คงจะไม่คิดแค้นต่อฉันทัดอีก

ก่อนหน้านี้ฉันทัดเคยใช้วิธีที่น่าอัศจรรย์รักษาอาปีจนหาย ดังนั้นหลิวเจียจึงรู้ว่าฉันทัดเชี่ยวชาญวิชาแพทย์

“รักษาให้หายได้จริงเหรอ” หลิวซือหมิ่นดวงตาเป็นประกาย เพราะไม่อยากให้เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นอีก

ฉันรู้เดินมาถึงข้าง ๆ ตัวหลี่หนานฟาง ดูเหมือนเขาได้กวาดสายตามองอย่างไม่สนใจและพูดอย่างเฉยเมยว่า “เมื่อครูฉันบอกไปแล้ว ขอแค่เขาทำตามที่คุณบอก ก็จะมีโอกาสหายได้อยู่”

“งั้นเหอ แต่เกรงว่านายจะไม่มีโอกาสนั้นแล้ว!” ที่หน้าประตูมีชายคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

หลี่เว่ยได้กลับมาแล้ว ด้านหลังของเขายังมียอดฝีมือตามมาด้วยอีกสิบกว่าคน คนพวกนี้แทบจะเป็นผู้ที่มีพลังระดับท็อปของตระกูลหลี่ทุกคน โดยเฉพาะสองคนนั้นที่ดูท่าทางเหมือนท่านผู้เฒ่า พวกเขาล้วนมีพลังในขั้นสร้างฐานราก ปราณระยะกลาง

ส่วนพวกที่เหลือก็ล้วนมีพลังในขั้นสร้างฐานรากระดับต้น และเนื่องจากพวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันเป็นประจำ จึงรู้จักกันดี พวกเขาสร้างค่ายกลที่ดูยอดเยี่ยมอย่างมาก เรียกได้ว่าหากคนพวกนี้ลงมือพร้อมกัน กำลังในการต่อสู้จะเทียบเท่าขั้นสร้างฐานรากระดับสูง ซึ่งพลังเช่นนี้เพียงพอแล้วสำหรับการข่มขู่คนธรรมดา ฉะนั้นเมื่อนำมาจัดการคนหนุ่มผู้หนึ่ง แล้วจะแพ้ได้อย่างไร

หลี่ซือหมิ่นสีหน้าเปลี่ยนกะทันหัน “น้องรองคิดจะทำอะไร”

เขาไม่คัดค้านหากน้องรองจะแก้แค้นฉันทู แต่ไม่น่าถึงขั้นต้องแสดงพลังทั้งหมดที่ตระกูลเรามีให้อีกฝ่ายได้รู้ หลายปีมานี้ ตระกูลหลี่ต้องซ่อนเร้นพลังไว้เนื่องด้วยสาเหตุบางประการ แม้ว่าพวกเขาสองพี่น้องจะไม่ใช่อยอดฝีมือ แต่เนื่องจากพวกเขามีภูมิทรัพย์มหาศาล จึงสามารถจ้างคนที่แข็งแกร่งมาอยู่ช่วยงานได้จำนวนหนึ่งนั่นเอง!

แต่ตอนนี้ยังไม่ใช้เวลาที่จะมาเปิดเผยเรื่องนี้

บทที่ 746 ไม่กลัวเลยสักนิด

“คนผู้นี้เคยเอาชนะหลี่อี้ หลี่อี้มีพลังในขั้นสร้างฐานรากระดับต้น” หลี่เว่ยชี้ฉินสู่พลางพูด

“คุณคะ ลูกชายหมดสติไปแล้ว และไม่รู้ว่าเป็นยังไงบ้าง คุณต้องฆ่าคนผู้นี้เพื่อแก้แค้นให้ลูกชายนะ” เมื่อเห็นหลี่เว่ยนำยอดฝีมือทั้งหมดมาที่นี่ หลิวเมิ่งอวี่จึงพูดอย่างตื่นเต้นเล็กน้อย

“แน่นอน เมื่อครูจันออกไปโดยไม่ได้ออกกล่าวก่อน ก็เพราะไม่ต้องการให้เขาไหวตัวทันแล้วหนีไปเสียก่อน” หลี่เว่ยหัวเราะอย่างชั่วร้าย!

“พวกนายอยากฆ่าฉินเธอ” ฉินสู่พูดอย่างรู้สึกน่าำ

ต่อให้ฝั่งนั้นจะมีคนมากกว่าแล้วจะมีประโยชน์อะไร เขายังไม่เห็นพวกนี้อยู่ในสายตาอยู่ดี

“อารอง เขาแค่ทำร้ายลูกชายอาจนบาดเจ็บเท่านั้น แถมหนานฟางก็เป็นคนชั่วเขาก่อนและอยากจะทำร้ายเขาด้วย! ยิ่งไปกว่านั้นเขารักษาหนานฟางได้นะคะ” เมื่อหลี่ร่วเจียเห็นคน

จำนวนมากก็อดไม่ได้ที่จะเป็นกังวลขึ้นมา จึงส่งซิกทางสายตาให้
ฉินลู่อีกครั้งเพื่อให้ฉินลู่ยอมอ่อนข้อ

“เจียเจีย เธอไม่เข้าใจหรอก เราไม่สนว่าเราจะมีเหตุผล
หรือไม่ ยังไงเขาก็เป็นคนที่ล่วงเกินตระกูลหลือยู่ดี” หลิวเมิ่งอวี
จึงหลีรว์เจียตาเขม็ง “แค่เพื่อผู้ชายคนหนึ่งเธอถึงกับลืมหัด
ตัวเองไปแล้วเหรอ”

ถ้าต้องการรอดชีวิตในสถานการณ์แบบนี้ อย่าว่าแต่อ่อนข้อ
เลย อีกฝ่ายสมควรร้องขอชีวิตด้วยซ้ำ เธอรู้ว่าฉินลู่เป็นคนรักใน
ศักดิ์ศรี อย่างมากเธอก็ทำได้แค่ลงไปคุกเข่าเพื่อช่วยฉินลู่
แต่อย่างไรฉินลู่เองก็ต้องแสดงที่ท้าวายอมอ่อนข้อบ้าง

“ลู่เกอ คนผู้นี้เองเหรอ สั่งมาได้เลยว่าจะให้พวกเราลงมือ
หรือไม่!” จู่ๆ ท่านผู้เฒ่าคนหนึ่งก็โกรธจัดจนเส้นเลือด ที่หน้าปูด
ขึ้นมาแล้วแตกออกทันที

ฉินลู่รู้สึกน่าขำ วิชาพลึงภายในที่คนผู้นี้ฝึกอยู่แม้จะ
แข็งแกร่ง แต่เมื่อใดที่ควบคุมไม่ได้ เส้นเลือดก็จะระเบิดออก
อย่างง่ายดาย!

ท่านผู้เฒ่าอีกคนส่ายหน้าอย่างผิดหวังพร้อมพูดว่า
“คุณหลี่ คุณเรียกพวกเรามาเพื่อจัดการคนผู้นี้เท่านั้นหรือ”

ซั๊กจะเล่นใหญ่เกินไปหรือเปล่า

และการทำเช่นนี้ก็เท่ากับกำลังหยาบหน้าพวกเขาอยู่

แม้ว่าคนหนุ่มผู้นี้เอาชนะหลี่อี้ในขั้นสร้างฐานรากระดับ
ต้นได้ แต่ก็ไม่สามารถบ่งบอกอะไรได้อยู่ดี หากพวกเขาลงมือ
ก็จะเอาชนะหลี่อี้ได้ง่ายดายยิ่งกว่าคนหนุ่มผู้นี้ด้วยซ้ำ

“ถ้าพวกนายคุกเข่าลงตอนนี้ ฉันก็จะไม่ทำลายพลังของ
พวกนาย” ฉินลู่พูดอย่างราบเรียบ

“บังอาจนักนะ” ชายที่ชื่อลู่เกอเดินมาทางฉินลู่ช้าๆ ร่างกาย
ของเขาปล่อยพลังบางอย่างออกมาเพื่อข่มคู่ต่อสู้อย่างเป็นทางการ

เขาจะทำให้คนหนุ่มผู้นี้เป็นฝ่ายคุกเข่าเอง

“คุณลู่!” จู่ๆ หลี่ร่วเจียก็ยืนบงตั้งตรงหน้าฉินลู่ “เขาเป็นคน
จากสมาคมผู้ฝึกวิชา พวกนายจะไม่ลองพิจารณา กันดูก่อน
หรือ”

ลู่เกอสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย พลังข่มของเขาไม่เพียงมีไว้
เพื่อใช้จัดการผู้ฝึกวิชาเท่านั้น แต่เมื่อใช้กับคนธรรมดา จะได้
ผลลัพธ์ที่ดียิ่งกว่า ถึงขั้นเรียกว่าทำให้คนธรรมดาผู้นั้นสิ้นใจด้วย
ความตื่นกลัวได้เลย

แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร พลังของเขาจึงไม่ได้ผลกับ
ผู้หญิงตรงหน้าคนนี้ นึกไม่ถึงว่าเธอจะสามารถป้องกัน
การโจมตีจากพลังของเขาได้โดยไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ทั้งหมดนี้
ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเสียจริง

ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นสายตาเย้ยหยันของฉินลู่ จึงเข้าใจ
อะไรขึ้นมาทันที หรือว่าจะเป็นฝีมือของชายหนุ่มผู้นี้ดูถูกเขา
ไม่ได้เลยจริงๆ

“หลี่ร่วเจีย” กุ๊อ์ชินเรียกชื่อลูกสาวอย่างไม่ไว้หน้า “นี่ลูก
อยู่ฝั่งใครกันแน่ เลิกเดินทางผิดได้แล้ว!”

“สมาคมผู้ฝึกวิชาจะเก่งกาจสักแค่ไหนเชียว!” น้องชาย
ของลู่เกอหัวเราะเย็นปลางพูด

หลายปีมานี้พวกเขาแทบไม่ยุ่งกับเรื่องโลกภายนอก จึงมีเพียงความทรงจำเมื่อหลายปีก่อนเกี่ยวกับสมาคมผู้ฝึกวิชาเท่านั้น ไม่แปลกที่พวกเขาจะไม่เห็นสมาคมนี้อยู่ในสายตา

จะว่าไปแล้วสมาคมผู้ฝึกวิชาเปลี่ยนแปลงได้ก็เพราะฉินลู่ และเรื่องที่ฉินลู่มีพลังก้าวหน้าก็เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนพวกนี้จะไม่ทราบ

อีกอย่างก็เชื่อว่าทุกคนในสมาคมผู้ฝึกวิชาล้วนเก่งกาจ หากไม่ใช่เพราะองค์การนี้ดูเหมือนมีความสัมพันธ์กับผังทหารอยู่บ้าง เกรงว่าป่านีคงโดยยุบองค์กรไปแล้ว

“คนหนุ่ม เป็นโอกาสยากที่นายจะมีพลังเช่นนี้ได้” ลู่เกอ ไม่ได้พูดจানাเกลียดจนเกินไป และเขาเริ่มมีที่ท่าที่เกรงใจต่อฉินลู่มากขึ้นหลายส่วน

ฉินลู่บิบไหล่ของหลี่ร่วเจีย แล้วโยนเธอไปยืนข้างๆ กุ้อีชิน

หลี่ร่วเจียลงสู่พื้นด้วยสีหน้าปกติ โดยที่ไม่รู้สึกเจ็บปวดตรงไหนเลย เธอคิดจะเข้าไปช่วยฉินลู่อีกครั้ง แต่จู่ๆ ร่างกายก็อ่อนระทวย และนึกไม่ถึงว่าจะก้าวขาออกไปไม่ได้

“เจียเจีย แบบนี้นะดีที่สุด ในที่สุดลูกก็ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับผู้ชายคนอื่นอีกแล้ว” กุ๊อชินเข้าใจลูกสาวผิด

หลี่ซือหมินเพียงแค่มองโดยไม่พูดอะไรสักอย่าง เขารู้สึกว่าเรื่องต้องไม่จบง่ายๆ อย่างที่เห็นเป็นแน่

ลู่ออกผลงานมือทำความเคารพ จากนั้นออกกระบวนท่า ด้วยสองมือพร้อมกัน กระบวนท่านี้มีลักษณะคล้ายกับ กระบวนท่าของท่านปรมาจารย์ชั้นสูง ทว่ามันกลับเชื่องช้ายิ่งนัก

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” คนที่ไม่เข้าใจเอ่ยถามอย่างสงสัย

เพราะหากจะลงมือกับศัตรู ไม่เห็นจำเป็นต้องเชื่องช้า เช่นนี้

ท่านผู้เฒ่าคนนั้นเอ่ยอย่างเย็นชา “พี่ชายฉันไม่यरังแกคนหนุ่ม เขากำลังให้โอกาสอีกฝ่ายได้ตั้งสติ แน่หนอนว่า กระบวนท่าแบบนี้ของพี่ชายฉันจะมีพลังโจมตีที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คนหนุ่มผู้นั้นก็จะตกใจกลัว เมื่ออีกฝ่ายโดนโจมตีก็จะละไม่เป็นท่าในทันที”

หลี่เว่ยกำหัดแน่น เขายืนมองภาพเหตุการณ์ตรงหน้า
อย่างตื่นเต้นดีใจ หลิวเมิ่งอวี่ลุกขึ้นมา และไม่สนใจลูกชาย
ชั่วครา

กู่อีชินเตรียมรถดับมือ

ในเวลานี้มีเพียงหลี่ร่วเจียที่เป็นห่วงฉินลู่ เธอรีบตะโกน
ออกมา “รีบหลบสิ”

แม้ว่าหลี่หนานฟางจะเจ็บตัวอยู่ แต่การที่เขาได้เห็นว่
เกิดเรื่องกับฉินลู่ จึงทำให้รู้สึกมีความสุขขึ้นมาบ้างแล้ว

ปัง!

มือทั้งสองข้างของลู่เกอโจมตีเข้าที่หน้าอกของฉินลู่

“เยียม” ทุกคนหัวเราะเสียงดัง

“นายไม่เป็นอะไร” แต่กลับเห็นลู่เกอที่เบิกตากว้างแล้ว
มองฉินลู่อย่างเหลือเชื่อ

“นายคิดว่าไงล่ะ” ฉินลู่มองลู่เกอด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งหน้า
นิ่ง

ท้ายที่สุดแล้วก็ยังเป็นเพราะว่าพลังของทั้งสองฝ่ายต่างกันเกินไป

พลังฝ่ามือของคนผู้นี้ดูเหมือนหลายหินให้แตกได้ แต่สำหรับฉันลู่ก็เหมือนเป็นลมที่พัดโชยมาให้เย็นสบายเท่านั้น

“ลู่เกอ ข้าคนผู้นี้ซะ ฉันจะให้เงินหนึ่งร้อยล้านเป็นรางวัล” หลี่หนานฟางตะโกนเสียงดัง เขานึกว่าลู่เกออยากได้ผลประโยชน์!

“ใช่ ลู่เกอ ฉันจะยกยาบำรุงโลหิตหุยเสวียเจียงให้นาย” หลี่เว่ยพุดเสริม

เงินจำนวนร้อยล้านไม่ถือว่าเป็นตัวเลขที่มากมายสำหรับผู้ฝึกวิชานี้สร้างฐานรากปราณ ขอเพียงมีพลังที่มากพอก็สามารถหาเงินจำนวนเท่านี้ได้ไม่ยาก

แต่ยาบำรุงโลหิตหุยเสวียเจียงกลับไม่เหมือนกัน ลู่เกอคนนี้ตามหายาวิเศษเสมอมา เขาถึงขั้นเคยพูดว่าวิชากำลังภายในที่เขาฝึกอยู่ หากทานยาวิเศษนี้ร่วมด้วย ไม่เกินสิบปีข้างหน้าก็จะสามารถตีฝ่าชั้นพลังได้อีก

เดิมทีหลี่เว่ยอยากให้ลู่เกอออกโรงเมื่อมีปัญหายุ่ง
เกิดขึ้น เขาจะได้มอบยานี้ให้แก่ลู่เกอ สำหรับผู้ฝึกวิชาในระดับ
ขั้นนี้ หากไม่มีผลประโยชน์ที่สามารถทำให้พวกเขาพึงพอใจได้
แล้วอีกฝ่ายจะยอมช่วยงาน ได้อย่างไร

“ลู่เกอ วางใจเถอะ ต่อไปนายจะมีสถานะเท่าเทียมกับ
ทุกคนในตระกูลหลี่ จะไม่มีผู้ใดออกคำสั่งให้นายทำนู่นทำนี่!
ต่อไปเราจะช่วยนายหาของวิเศษมาบำรุงและช่วยในการฝึกวิชา
อย่างแน่นนอน!” เมื่อเห็นว่าลู่เกอยังไม่มีทีท่าว่าจะเพิ่มกำลังการ
โจมตี หลี่ซือหมิ่นจึงเพิ่มเงื่อนไขให้อีกข้อหนึ่ง

“ลู่เกอ ถ้าพี่ไม่ยอมรับแกได้ก นั้นเดี๋ยวผมจัดการเอง”
คนผู้นั้นทำท่ากระพริบกระพริบแล้วพูด “เจ้าหนู นายไม่รู้จัก
เคารพผู้ใหญ่เอง จะโทษฉันไม่ได้ ฮ่าๆ ก่อนที่นายจะตาย ฉันจะ
บอกให้ว่าฉันชื่ออู๋อวี๋เจ้อ”

“เหลวไหล” จู้ จู้ ลู่เกอก็ถอยหลังไปหลายก้าวแล้วปราม
อู๋อวี๋เจ้อไว้

“ลู่เกอ ถ้าพี่อยากลงมือเอง ก็ไม่เห็นต้องยืดยาดเสียเวลาแบบนี้” อู่วี่เจ้าพุดมาถึงตรงนี้แล้วโดนลู่เกอฟาดฝ่ามืออรหันต์ใส่ที่แก้มทันที!

อู่วี่เจ้ารูสีกงหงงเล็กน้อย ต่อให้เขาจะพุดจาไม่ดีไปบ้าง แต่เมื่อก่อนลู่เกอก็ไม่ลงมือกับเขาอย่างง่ายดายแบบนี้!

ดบออย่าบ

บทที่ 747 หิ้งคำพูดทลายค่ายกล

ลู่เกอหันหน้ามามองฉินลู่ ก่อนพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “เขาคือ ยอดฝีมือผู้มีพลังชั้นสูง พวกเราล้วนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา”

เมื่อครู่เขาปะทะมือกับฉินลู่ จึงได้รู้ว่าตนยังห่างชั้นจาก ฉินลู่อีกไกล สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่าย มีพลังขั้นไหน

หลี่เว่ยบอกว่าคนผู้นี้มีพลังในขั้นสร้างฐานราก ระดับกลาง แต่ในสายตาเขามองว่าต้องไม่ใช่แค่นั้นแน่!

มินาชายหนุ่มจึงไม่เกรงกลัวสิ่งใดเลย คงเป็นตัวเขาเองที่ มองพลาดไป

“ลู่เกอ พี่เป็นแบบนี้เพราะไม่สบายใช่ไหม!” อุ๋ววีเจ๋อไม่ เชื่อเลยสักนิด “คนหนุ่มคนนี้ยังไม่เห็นทำอะไรเลย ถ้าพี่ไม่สบาย งั้นก็ให้ผมได้เป็นคนจัดการเถอะ”

“อยากตายเหรอ!” ลู่เกอตบหน้าอู่วี่เจ้ออีกครั้ง เขามีความรู้สึกผูกพันต่ออู่วี่เจ้อ จึงไม่อยากให้อู่วี่เจ้อต้องมาตายแบบนี้

“ลู่เกอ นายอยากได้อะไรเพิ่มเติมเสนอมาได้เลยนะ” หลี่เวยกียังไม่ยอมปักใจเชื่อ

“ใช่ มีอะไรก็คุยกันได้” หลี่ซือหมิ่นพูดอย่างให้ความร่วมมือ การต่อสู้ที่เกิดขึ้นที่บ้านตัวเอง จะยอมให้คนนอก ทำตัวบ้าบิ่นและโอหังได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น หลานชายยังโดนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสอีกต่างหาก ถือเป็นเรื่องขายหน้าครั้งใหญ่ของตระกูลหลี่!

“ทุกท่าน ต้องเป็นเพราะคนผู้นี้ใช้พิษแน่อนอน จึงทำให้ลู่เกอมีสติฟื้นเพื่อน ทุกคนช่วยกันจับตัวลู่เกอไว้ แล้วจัดการฆ่าคนผู้นี้ซะ!” จู่ๆ อู่วี่เจ้อก็ถูกคิดบางอย่างได้

“พวกนาย!” ลู่เกอกางมือสองข้างออก “ฉันหวังดีกับพวกนาย พวกนายคิดจะทำอะไรกันแน่”

คนพวกนี้คิดอะไรอยู่กันแน่ ถ้าไม่ใช่เพราะสู้ไม่ไหวจริงๆ เขาจะยื่นกรานเช่นนี้หรือ

เมื่อใดที่คนพวกนี้ลงมือกับชายหนุ่ม อีกฝ่ายก็คงไม่ยอม
ยอมมือเป็นแน่

อู๋อวีเจ๋อส่งเสียงฮึดฮัดพลางพูดว่า “ลู่เกอ พี่กับผมมีฝีมือ
สู้กัน เมื่อรวมกับค่ายกลของคนพวกนี้แล้ว พี่ห้ามพวกเรา
ไม่ได้หรอก!”

“ไม่แน่นอน ลู่เกอ นายลองสู้กับคนพวกนี้ดูหน่อยสิ” ฉินลู่
สัมผัสได้ว่าคนพวกนั้นเริ่มขยับแล้ว จึงมองเห็นปัญหาของ
พวกเขา

“ถ้านายชนะ ฉันสัญญาว่าจะไว้ชีวิตคนพวกนี้” ฉินลู่เอ
มือทอดกอดแล้วพูดด้วยท่าทางนิกสนุก

“ครับ ผมเข้าใจแล้ว” ลู่เกอตกใจอย่างมาก

“ฮ่าๆ นึกไม่ถึงว่าบนโลกนี้จะมีคนหนุ่มที่โอหังเช่นนี้”
อู๋อวีเจ๋อพูดเสียงดู “ทุกคนลงมือพร้อมกัน”

คนพวกนั้นและอู๋อวีเจ๋อพากันพุ่งทะยานเข้ามา!

“บนสาม เข้าห...” เหมือนว่าฉินลู่ได้พูดอย่างไม่คิดอะไร

ผ่านไปเพียงไม่กี่กระบวนท่า ค่ายกลนั้นก็ทลายลงเสีย
แล้ว

คนพวกนั้นต่างกระเด็นลอยออกไป มีเพียงอู๋อวี๋เจ้อ
คนเดียวที่ยังยืนอยู่ แต่ก็ต้องถอยกลับไปหลายก้าวเช่นกัน
เดิมทีเขาก็สู้สู้เกอไม่ได้อยู่แล้ว เมื่อเห็นว่าลู่เกอทลายค่ายกลได้
ในชั่วพริบตาเดียว ก็ยิ่งหมดความมั่นใจไปอีก

ทว่าการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้กลับเป็นเพราะชายหนุ่มผู้นั้น

หรือว่าชายหนุ่มผู้นั้นจะเป็นยอดฝีมือจริงๆ

ชายผู้หนึ่งเดินเข้ามาช้าๆ และมองฉินลู่อย่างไม่อยาก
เชื่อสายตาตัวเอง “นายทลายค่ายกลของพวกเราได้อย่างไร”

เดิมทีผมของเขาเป็นสีดำ แต่หลังจากได้รับบาดเจ็บ
มันก็กลายเป็นสีขาวในชั่วพริบตา

“ค่ายกลของพวกนายดูเหมือนใช้สิ่งอื่นมาหลอกล่อศัตรู
แต่ในความเป็นจริงมันคล้ายกับหมากรุก ฉินอ่านมันออก ก็เลย
ทลายมันได้อย่างไรล่ะ!” ฉินลู่พูดอย่างราบเรียบ

“จริงหรือ” คนผู้นั้นยังคงไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก

“พวกนายจะลองปรับเปลี่ยนดูอีกทีก็ได้ จะได้รู้ว่าที่ฉันพูดเป็นเรื่องจริงหรือโกหก” ฉินลู่พูดพลางยิ้ม

“ได้” คนผู้นั้นส่งซิกทางสายตาให้เหล่าสหาย

พวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันมานาน แค่มองตาแวบเดียวก็เข้าใจความหมายที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อทันที ต่อให้ก่อนหน้านี้คนหนุ่มผู้นั้นจะเกรง้างอย่างใด ทว่าค่ายกลที่เพิ่งได้รับการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงใหม่ที่อย่างกะทันหันเช่นนี้ อีกฝ่ายไม่มีทางมองออกได้อย่างง่ายดายเป็นแน่

คนพวกนี้สร้างค่ายกลแล้วล่อเข้ามาทางฉินลู่

เห็นเพียงนิ้วมือของฉินลู่ที่ขยับเล็กน้อย ราวกับติดบางอย่างออกมา

“อ้าก” คนพวกนั้นร้องโอดโอย และนึกไม่ถึงว่าพวกเขาจะเข้าสวมกอดกันทันที

เป็นเพราะฉินลู่ใช้พลังวิญญาณทลายความเป็นระเบียบของค่ายกลของพวกเขา ทว่าฉินลู่ไม่ได้ใช้พลังในการบดขยี้อีกฝ่าย เพียงแค่โจมตีที่จุดบกพร่องของอีกฝ่ายก็เท่านั้น

เรียกได้ว่าเป็นการหลยค่ายกลด้วยทักษะพิเศษ

คนพวกนั้นหันมาหัวเราะให้กันอย่างขมขื่น

เดิมทีนี้กว่าการใช้ค่ายกลจะสามารถเอาชนะคนมากมายได้
แต่วันนี้ก็ไม่ถึงว่าต้องมาขายหน้าต่อหน้าชายหนุ่มคนหนึ่ง
พวกเขาจึงไม่มีความคิดที่อยากจะลงมือกับจีนลู่อีกแล้ว

“คุณทั้งสอง เราขอตัวก่อน” ทุกคนซาบซึ้งใจต่อบุญคุณ
ของหลี่เว่ยและหลี่ซือหมิ่น แต่การอยู่ที่นี่ต่อกลับไม่มีประโยชน์
อะไรแล้ว

“พวกนายเองก็ตกลงเงื่อนไขกับฉันไว้ด้วยเหอ” หลี่เว่ย
งงมาก วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ยอดฝีมือเหล่านี้ล้วนทำตัว
ผิดปกติแค่เพราะชายหนุ่มคนหนึ่ง หรือพวกเขาไม่ห่วงศักดิ์ศรี
กันแล้วจริงๆ

อู๋วี่เจ้อหัวเราะอย่างขมขื่นพลางพูด “พวกคุณเข้าใจผิด
แล้ว ต่อให้เราทั้งหมดลงมือพร้อมกัน ก็ยังไม่ใช่ว่าต่อสู้ของคน
หนุ่มผู้นี้ได้ดี”

เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมก่อนหน้านี้ลู่เกอจึงพูดแบบนั้น

“งั้นเหรอ” หลีเว่ยกระอักกระอ่วนเล็กน้อย นี่ตัวเขา
ประเมินชายหนุ่มผู้นี้ต่ำไปจริงหรือ

หลีซือหมิ่นเองก็งงเช่นกัน ด้วยสถานการณ์ในตอนนี
มีผู้ใดบอกเขาได้บ้างว่าควรทำอย่างไรดี

ลูเกอพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นห่วงจากใจจริง “คุณท่านใหญ่
คุณท่านรอง คุณคนนี่เขาแข็งแกร่งมากจริง ๆ เป็นความโชคดี
ของตระกูลหลี”

มีลูกเขยที่เก่งกาจแต่ไม่ยอมรับ ซ้ายยังมองว่าอีกฝ่ายเป็น
ศัตรู แบบนี้ก็เท่ากับบรณาที่ตาย

“พี่ใหญ่ เขาพูดถูก นี่ถือเป็นเรื่องดี” หลีเว่ยทำตัวผิด
แปลกจากเดิม เขาฉีกยิ้มกว้างให้ฉินลู่ “เสี่ยวซู่ซู่ ในเมื่อนาย
ชอบเจียเจีย พวกเราก็จะยอมรับเรื่องนี้ ก่อนหน้านี้เป็นแค่บท
ทดสอบเล็กน้อยเท่านั้น หวังว่านายจะไม่ถือสา”

เขามองสถานการณ์ชัดเจนแล้ว ด้วยพลังของตระกูลหลี
ไม่สามารถตั้งตัวเป็นศัตรูกับชายหนุ่มผู้นี้ได้เลย หากยังสู้กัน
ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับฝั่งตน! อีกอย่างชายหนุ่มผู้นี้ไม่ไว้
หน้าลูกชายของเขาแม้เพียงสักนิด แต่กลับไม่ได้ลงมือทำร้าย

ครอบครัวที่ใหญ่เลย หากตัวเขายังไม่ยอมพูดจาดี ๆ อีก ใครจะ
ไปรู้ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะลงมือ สังหารครอบครัวเขาทั้งสามคน
หรือไม่ โดยเหลือไว้แค่ครอบครัวพี่ชายเท่านั้น และมันเป็นสิ่งที่
มีโอกาasเป็นไปได้สูงมาก!

“หึ ๆ แบบนี้ก็ดี จะได้มีความสุขกันทุกฝ่าย” หลีซือหมิ่น
เห็นว่าหลีเว่ยทำขนาดนี้แล้ว เขาก็มองสถานการณ์ชัดเจนแล้ว
เช่นกัน

“พะ...พวกคุณ” หลิวเมิ่งอวี่เป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่ง
เธอไม่มีกำลังมากพอที่จะไปแก้แค้นผู้ใดได้ เมื่อได้ยินเช่นนี้ก็
เป็นลมไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

หลีเว่ยไม่มีเวลามานั่งสนใจเรื่องอื่น จึงไม่ได้เข้าไปดู
อาการหลิวเมิ่งอวี่

“คุณพ่อ อารอง ทุกคนยอมรับเขาแล้วจริง ๆ เหรอคะ”
หลีร่วเจียโล่งอกไปที่ ก่อนหน้านี้ยังตื่นเต้นอย่างมาก แต่คิดไม่
ถึงว่าเพียงชั่วครู่ เรื่องราวทั้งหมดก็กลับตาลปัตรอย่างนี้

“ทุกท่าน ทำแบบนี้คงไม่เหมาะหรอก” ชายผู้หนึ่งเห็นเข้า
มา

เขาคือหลี่จวินซาน

“นายยังไม่ตาย” หลี่เว่ยกับหลี่ซือหมิ่นพูดพร้อมกัน

“ใช่ ฉันยังไม่ตาย วันนี้ตระกูลหลี่ต้องมาประสบกับเรื่องแบบนี้ ฉันจึงไม่ลงมือไม่ได้แล้ว” หลี่จวินซานตั้งใจออกโรงในเวลานี้ เพื่อให้ทั้งสองซาบซึ่งในน้ำใจของเขา ยอดฝีมือของที่นี่โดนทำลายความมั่นใจไปเสียหมดสิ้น จนไม่กล้าลงมือกับชายหนุ่มผู้นี้ แต่เมื่อใดที่เขาเอาชนะอีกฝ่ายได้ ก็จะสามารถทำให้คนพวกนี้กลัวได้เช่นกัน ต่อไปเขาก็จะมีตำแหน่งในตระกูลหลี่ที่ไม่มีผู้ใดเทียบเทียม

“แค่มีพลังในขั้นสร้างฐานรากระดับกลาง แล้วไปเอาความกล้านี้มาจากไหน” ฉินลู่แค่มองแวบเดียวก็รู้พลังของหลี่จวินซาน แม้ว่าคนผู้นี้จะแข็งแกร่งกว่าลู่เกอ แต่ก็ไม่มากเท่าไรนัก ทว่าพวกลู่เกอล้วนยอมรับความพ่ายแพ้ไปหมดแล้วขอเพียงไม่ใช่คนโง่ก็จะไม่มาทำร้ายเขาในเวลาเช่นนี้แน่นอน

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 13

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》 Vol.13

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 13 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 天才校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 594 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7394-3